

The Godmother of rock-'n-roll, Arkansas

'Up above my head
I hear music in the air
And I really do believe
There's a Heaven somewhere'

Het is een treffend beeld. Voor een groep uitbundige gospelzangers staat een stralende vrouw met een elektrische gitaar. Ze heeft de blik naar boven gericht, naar de hemel lijkt het. Ze zingt vol overgave nummers als *Up above my head there's music in the air* en *Down by the riverside*. Wat nog het meest overdonderd is de manier waarop ze gitaar speelt. Ze laat het instrument janken, scheuren, knallen, bulderen en gieren. Ze soleert er stevig op los. Het lijkt haar geen enkele moeite te kosten, ze speelt haast achteloos. Het zijn gospels die ze brengt, maar dan gemengd met een flinke scheut blues, jazz en zelfs rock-'n-roll, ruim voordat dat laatste genre zo werd benoemd.

Als er één figuur is in de geschiedenis van de Amerikaanse muziek die geheel ten onrechte vrijwel is vergeten, dan is het wel deze Sister Rosetta Tharpe. Hoe kon deze van origine gospelzangeres ermee weggelaten worden dat ze tegelijkertijd ook wereldse muziek zong? Naast gospel, jazz, blues en rock-'n-roll zong ze in New Yorkse nachtclubs schuine liedjes als *I want a Tall Skinny Papa*. Ze had grote invloed op alle rockers die na haar kwamen: Elvis, Johnny Cash, Little

Richard, Chuck Berry, Bill Haley en alle gitaargoden daarna. Ook in haar privéleven trok deze zelfbewuste vrouw zich niets aan van de conventies van haar tijd. Ze beleefde grote triomfen, met name in de jaren veertig. Maar zo uitbundig als haar eerste jaren waren, zo moeilijk waren haar laatste jaren. Ze werd begraven in 1973 in een halfe kerk.

Sister Rosetta had haar muzikale gaven en onvoorwaardelijke geloof in de Heer niet van een vreemde. Haar moeder, Katie Bell, was gospelzangeres en evangeliste voor The Church of God in Christ. Rosie,

THE CHURCH OF GOD IN CHRIST

The Church of God in Christ is onderdeel van The Pentecostal Church, een kerkgenootschap dat weer voortkomt uit het protestantisme. In Nederland kennen we het als de Pinkstergemeente. Belangrijk is de directe ervaring van de gelovige met God en de kracht van de Heilige Geest. The Church of God in Christ ontstond rond 1900 en werd aanvankelijk vooral door arme zwarte mensen in het zuiden aangehangen. Het was daarbij gebruikelijk om de gospels te ondersteunen met elk instrument dat voorhanden was. Hoe uitbundiger de viering, hoe groter het geloof. Ook 'speaking in tongues', spreken in tongen, maakt onderdeel uit van het geloof. Daarbij is iemand bevangen door de Heilige Geest en produceert een reeks van onbegrijpelijke klanken waarmee hij tot God spreekt. Ook kan God op deze manier een boodschap doorgeven aan de gelovigen. Het is een idee dat de apostel Paulus in de Bijbel verkondigt. Opvallend is dat ook gelovigen van Afrikaanse godsdiensten min of meer op deze wijze met hun goden communiceren.

zoals ze dan nog heet, en haar moeder verlaten haar geboorteplaats Cotton Plant in Arkansas in 1921. Ze is dan zes jaar oud. Katie Bell wil reizend evangeliste worden, iets wat onmogelijk is als ze met een man in huis woont. Terwijl haar echtgenoot aan het werk is, vertrekt het tweetal onaangekondigd naar Chicago, om nooit meer iets van zich te laten horen. Het meisje zou haar vader niet meer terugzien.

In Chicago aangekomen sluiten ze zich aan bij de plaatselijke kerk van hun geloof. Al snel is de kleine Rosie een sensatie. In een interview in 1958 met een Franse verslaggever zegt Sister Rosetta over haar eerste optredens in de kerk: 'Ik herinner me dat ik op de schoot van mijn moeder zat terwijl zij het harmonium bespeelde. Ik speelde met één vinger 'Nearer my God to Thee', terwijl zij de linkerhand speelde. Mijn gitaarspelen was toen ook al niet slecht.'

Niet veel later wordt ze op het instrument getild, zodat iedereen een glimp van het kleine meisje kan opvangen als ze met haar gitaarspel en gezang de kerk in vervoering brengt. Kerkganger Geraldine Gay Hambric herinnert zich in de biografie *Shout, sister, shout* van Gayle Wald: 'Je kan goed zingen en een mooie stem hebben, maar als je kan zingen met gevoel en begrip dan is het een ander verhaal. En dat is wat ze deed. Hoe jong ze ook was. Het was een gave, ja.'

Vanaf haar tiende begeleidt de jonge zangeres haar moeder om overal in het land de blijde boodschap te verkondigen. Moeder predikt, dochter zingt. Ze trekken van kerk naar kerk en bouwen een ijzersterke band op. Ze zijn niet alleen familie maar ook collega's, geloofsgenoten, beleven de avonturen die horen bij het reizen, zijn elkaars schouder om uit te huilen in tijden van tegenslag en problemen.

Dat verandert als Rosetta een lucratief contract krijgt om op te treden in het befaamde orkest van Lucky Millender. Hij leidt een swing- en R&B-orkest dat tot de meest geliefde in het land behoort. Ze toeren door het hele land, maar vooral de

Programma van de Cotton Club

optredens in de Cotton Club in New York worden razend populair. De muzikanten zijn er vrijwel altijd zwart, de toeschouwers louter wit.

De avonden in gelegenheden als de Cotton Club brengen gewaagd entertainment. De danseresjes zijn schaars gekleed, de bewegingen die ze maken uitdagend en de gezongen teksten zijn regelmatig, wat je noemt, scabreus. In haar contract staat dat Rosetta alles moet zingen wat de bandleider van haar vraagt. Nummers worden ook op plaat uitge-

bracht, worden flinke hits en shockeren de gospelgemeente diep. De expliciete inhoud laat weinig aan de fantasie over; luister naar het al genoemde *I want a tall skinny papa* of *Four or Five times*. *Rock me* is een nummer van de bekende schrijver van gospels Thomas A. Dorsey. Hij is woedend als hij het nummer in haar versie hoort. Het *Rock Me* – wieg me – zingt ze op zo'n nadrukkelijke manier dat het nummer een geheel andere lading krijgt.

Rosetta met moeder Katie Bell

Hoe kwaad de gospelgemeente ook is, Rosetta komt ermee weg. Dat ze sowieso wereldse liederen zingt buiten de kerk is al ongehoord. Dat ze die ook nog zingt op duivelse plekken als de Cotton Club is vreselijk, en dan nog die schuine nummers! Is ze soms gek geworden?

Gospelzangers worden in hun kerk gezien als 'een van hen', voorbeeldfiguren, mensen die nog ietsje dichter bij God staan en zich met de door Hem gegeven gave inzetten voor geloof en bekering. God en tegelijk de duivel behagen is onmogelijk.

Een van de weinigen die haar ondanks alles steunt is moeder Katie, zoals ze dat haar hele leven zal doen als dochterlief iets doet wat niet kan. 'Mensen in nachtclubs moeten ook gered worden', was haar niet heel sterke verweer.

Hoe kan het dat Sister Rosetta dan toch tegelijkertijd in de kerk bleef zingen, iets wat geen enkele andere kerkzanger in haar tijd ook maar waagde? Biograaf Gayle Wald heeft er geen eenduidig antwoord op. 'Kerkgangers waren zich

bewust van haar uitzonderlijke talent, ze kon een kerk tot uiterste vervoering brengen. Ze was echt een grote ster en een fijne, vrolijke vrouw in de omgang. Ik vermoed dat Rosetta ook gewoon een rebelse kant had en het risico wel aandurfde om uit de kerk te worden gegooid. Hoewel lang niet alle kerkleden zo vergewingsgezind waren. Voor veel andere gospelzangers was dat risico gewoon te groot. Je kon niet alleen je inkomen kwijtraken, maar ook de hele beschermende omgeving die een kerkgenootschap je bood.'

Tijdens haar tijd met Lucky Millender gedurende de Tweede Wereldoorlog is Rosetta een uitvoerend zangeres; ze zingt wat haar baas wil dat ze zingt en speelt nauwelijks piano of gitaar. Het maakt haar wel een grote ster en geeft haar de kans haar vleugels uit te slaan. Ze leert de jongere Marie Knight kennen, een uitstekende zangeres en pianiste, en vormt met haar een reizend duo dat geheel zelfstandig door het land trekt. In hun auto nemen ze instrumenten mee, hun uitgebreide kledingcollectie en alles wat ze 'on the road' maar nodig hebben. De dames zien er perfect uit: de haren zijn modieus gekapt, de kleding piekfijn en volgens de laatste mode. De make-up is professioneel, zoals alles vakkundig tot in de puntjes is voorbereid en wordt uitgevoerd. Ze trekken volle zalen, waarbij het publiek tot grote hoogten wordt gebracht. Ze zingen gospels maar het lijken popconcerten, zo onstuimig gaat het eraan toe. Op het podium hebben ze een act als 'The Saint en the Sinner', waarbij Marie de *sinner* speelt.

De vrouwen onderhouden ook een intieme relatie met elkaar, zoals iedereen

Sister Rosetta met Marie Knight op een publiciteitsfoto (links) en te midden van fans.

in het circuit wel weet, of toch minstens vermoedt. Zolang het maar stiekem gebeurt en niet naar buiten komt, wordt er veel getolereerd in gospelkringen. Ze zijn dan ook zeker niet de enige met een liefdesleven dat niet standaard is.

Aan de samenwerking komt een abrupt einde als bij een brand Mariës twee kinderen, die bij haar moeder wonen, om het leven komen. De twee vrouwen zouden wel hun leven lang contact houden.

Een andere tour die Rosetta onderneemt is samen met de naar haar vernoemde Rosettes. Ook zij maken samen platen. Ze 'ontdekt' de meisjes – die zich dan nog The Twilights noemen – in Richmond, Virginia, waar ze dan woont. Ze zijn tussen de 16 en begin 20 en zwaar onder de indruk dat de beroemde Sister Rosetta met hen wil samenwerken. De ouders van de meisjes zijn minder enthousiast om hun jonge kinderen de grote boze

wereld in te sturen. Artiesten, ook gospelartiesten, hebben een twijfelachtig imago. Ze worden nogal eens gezien als goedkope sletten met wie wel wat te sjansen valt. Rosetta heeft al haar overtuigingskracht nodig om de meiden mee op tour te krijgen en zweert bij hoog en laag heel goed op ze te passen. En dat doet ze ook, zoals Lottie een van de Rosettes in *Shout, sister, shout*, vertelt: 'De hele tijd dat wij bij haar waren, gedroeg ze zich als een lady. Mannen kwamen niet in de buurt en als we klaar waren met een optreden, werden we meteen terug naar het hotel gedirigeerd. Ze waakte over ons als een moeder de gans. Ze had één motto: "Keep a smile on your face and your mouth shut."'.

Reizen met groepen zwarten, en al helemaal vrouwen, door het gesegregeerde en racistische zuiden valt niet mee. Veel hotels, restaurants en bezinepompen weigeren niet-witten als klant. Om verwachte problemen voor te zijn doet

Rosetta iets wat nog geen andere zangeres voor haar had gedaan: ze koopt een grote tourbus met op de zijkant in kapitale letters 'ROSETTA THARPE – DECCA RECORDING ARTIST'. De bus wordt gebruikt als vervoermiddel, slaapplek, kleedkamer en plek om te eten. Daarbij huurt ze een witte chauffeur in. Die kan veel makkelijker gedoe met politie oplossen, eten ophalen bij restaurants, overal tanken en opdringere mannen bij de meiden weghouden. Nadat hun samenwerking eindigt, scoren The Rosettes een stroom van eigen hits.

Na vele hits, talloze radio-optredens, tientallen tours en concerten was Sister Rosetta Tharpe een superster geworden. Misschien ietsje minder groot als Mahalia Jackson, de zangeres die strikt gospels zong en op een heel wat conventionele manier dan Rosetta. Maar rond 1950 begint haar faam wat minder te worden. De tijden zoals ze die kende met Marie Knight zijn voorbij. Toen trok ze per avond zomaar 17.000 toeschouwers en bracht één zo'n optreden 7.800 dollar op.

Ze maakt kennis met de promotors Irvin en Izzy Feld, twee broers die met een gewaagd plan komen om én weer eens flink wat geld te verdienen én publiciteit te scoren én een berg platen te verkopen. Wat als de Sister in het openbaar zou huwen in het Griffith Stadium, een honkbalstadion in New York met een capaciteit van 20.000 mensen? Alhoewel ze al twee kortstondige en niet erg gelukkige huwelijken heeft versleten, vindt Rosetta het meteen een geweldig plan. Er is alleen één probleem: ze heeft geen man op het oog om mee te huwen. Toch wordt alvast een huwelijksdatum geprikt voor een half jaar later, in 1951. Ze

belooft de broers tegen die tijd wel een huwelijkspartner gevonden te hebben.

Dat lukt. Het wordt Russell Morrison, een knappe, iets jongere man met een wat getroebleerde jeugd. Hij beweegt zich in jazzkringen en doet daar allerlei onbetekende baantjes. Hij wordt aangetrokken door de wereld van glitter en glamour en staat bekend als lui en weinigzeggend. Dat hij een ster als Rosetta kan huwen overtreft zijn stoutste dromen. Daarmee is zijn kostje gekocht. Bovendien zou hij zich ook nog eens als haar manager mogen voordoen.

Het huwelijksfeest wordt een uitermate geslaagd event, ook al spreken weer heel veel mensen er schande van. Hartsvriendin Marie weigert te komen. Het stadion zit vol met bezoekers die allemaal een flinke toegangsprijs betalen. Mensen nemen als cadeau's allerhande uitzet mee, van stofzuigers tot beddengoed. Een stoet aan beroemdheden is aanwezig. Bruid en bruidegom zien er betoverend uit, er is

"Himleer" niet... luiden. Grote ver-
bazing in de taal. Niemand kende
een handelaar of particuliere ver-
zamelaar van die naam.

Met een deden allerlei fantasien de
ronde. Een man voor mij, die in
ieder geval over een kennersblik be-
schikte, fluisterde mij — in strikt

Dieven roofden kunstschat van 1½ miljoen

NICE. — In de nacht van donder-
dag op vrijdag zijn uit het hotel Co-
lombe d'Or in Saint-Paul-de-Vence
bij Nice moderne schilderijen ter
waarde van twee miljoen nieuwe
frances (ruim anderhalf miljoen gul-
den) gestolen. Er zijn doeken onder
van Picasso, Braque, Dufy, Buffet,
Modigliani en Chagall.

Na de diefstal heeft de politie
de rijke bewoners van de Riviera die
kostbare schilderijen bezitten, er-
voor gewaarschuwd, dat er wel eens
een „goed georganiseerde dievenben-
den" aan de Riviera aan het werk
kan zijn.

De gestolen schilderijen maakten
deel uit van een verzameling, die de
eigenaar al in 1920 is begonnen aan
te leggen, toen bekende kunstenaars
als Picasso, Dufy en Chagall hun
vertrouwen met schilderijen betaald-
den. Daar de gestolen doeken in de
hele wereld bekend zijn, zal het voor
de dieven te gevaarlijk zijn om ze
op de gewone markt aan te bieden.

IN Zuid-Afrika voert de ras-
senhaat tot onverklaarlijke
tonelen, die de verontwaardiging
van de hele wereld wekken. In
verband daarmee krijgt het op-
trekken van de beroemde gospel-
zangeres Sister Rosetta Tharpe
bij het orkest van Chris Barber
vanavond in de Royal Festival
Hall voor de duizenden Londen-
aren die dit tweetal zullen zien en
horen, een merkwaardig aspect.
In ieder geval is het een over-
tuigend bewijs, dat het ook kan
harmonieën tussen blank en
zwart.

VS
weer
nellen
arde

nceerde Ameri-
aan op ruim
den. Tiros I, het
televisiecamera's
nuten omerkelt.
van het wolken-
chtigen, vooral
e luchtlagen.

en gebied door de
wordt. De opnamen
teetband vastgelegd
de satelliet zich er-
vee bedieningsbases
h in New Jersey en
Hawaii — bevindt.
ontvangst liggen de
rkundigen op tafel.
visie-station, com-
eorder dus, heeft
ara's een capaciteit
et tussenpozen van
t.

aan
k het

pligde een schoon-
urt, die vele uren
ag nam. De brand-
oot wegdek en stoer-
hoon, terwijl de
wonders met bezems
tels ijverig aan het
togen. Overigens
Zierikzee niet uit-
n over deze niet
en, maar wel pittig-
rilmop.

Zonnevlekken storen radio

LONDEN — Door een grote zonne-
vlek en ernstige magnetische stormen
is over vrijwel de hele wereld een
storing in het radioverkeer opge-
treden. Dit is de ernstigste storing
sinds jaren.
Telegrammen naar Noord-Ameri-
ka hebben soms vier uur vertraging.

Chroesjtsjew op Ra Hartelijk maar gesprek met de

Dochters bij de modekoningen

RAMBOUILLET — Premier Chroesjts-
jew en president de Gaulle hebben
vrijdag op het kasteel Rambouillet
politieke besprekingen gevoerd. Over
het besprokene wordt strikte ge-
heimhouding betracht. Persvertegen-
woordigers mochten niet binnen het
hek van het nabij Parijs gelegen
zomerverblijf van het Franse staats-
hoofd komen en een vertegenwoordi-
ger van het ministerie van Buiten-
landse Zaken in Parijs verklaarde
's avonds op een persconferentie, dat
hij niets te melden had.

Wel werd vernomen dat de bespre-
kingen plaats vonden in een „zeer
hartelijke sfeer". Zij betroffen de
kwesties Berlijn, Duitsland, de ont-
wapening en de betrekkingen tussen
Oost en West in het algemeen, onder-
werpen die ook op de komende top-
conferentie behandeld zullen worden.

De Sowjet-premier maakte twee-
maal in de loop van de dag een wan-
deling met zijn gastheer door het
park om het kasteel. In de middag

Voorstel aan Russen: Ondergrondse kernexplosies voor studie

GENÈVE — Amerika heeft voor-
gesteld, dat de drie oude leden van
de atoomclub de kernproeven op be-
perkte schaal hervatten om een op-
lossing te bespoedigen van het moeilijke
vraagstuk van het ontdekken
van ondergrondse ontploffingen.

Het voorstel werd gedaan, met
steun van Engeland, als deel van het
programma opgesteld in Camp David
eerder deze week door president
Eisenhower en premier Macmillan.

Het Amerikaans-Britse voorstel
voorziet in een serie kleine onder-
grondse ontploffingen. Wanneer een
land zulke proeven neemt zullen de
twee andere waarnemers zenden om
de doeltreffendheid van de nieuwe
detectiemethoden vast te stellen.

namen pre-
sische vice-
het gesprek
zelschap re-
van het lan-
hun overlij-
De Russis-
landse Zake-
dag met zi-
Murville be-
Mevrouw-
vrouw de G-
aan Fontait-
roemde kas-
dochters van
ten bezoeke
Chanel en I-
Een depu-
vrouwenorg-
Chroesjtsjew
waaronder
porselein, w-
bij het hek
gehouden. I-
dege onder-
de er voor,
kwamen.

We weer

AMSTERD-
tot onze bu-
zoveel alcoh-
nu is het al
geworden.
van gedistil-
eent kleine
veelheden: 1
1959 tegen
daarvoor V-
de achteruit
in Nederland

Het prod-
leerd heeft
maakt. De
kend per h
zelfs nog a-
ken we the
babies bij t
middelde m
50 procent
1959 was d
Velen zulle
wikkeling
duktenschap
van de afse-
geeft.
In het buit-
beter en de
gedistilleerd
digend geno

een keur aan optredens en het uitgespro-
ken ja-woord en alles er omheen wordt op
plaat vastgelegd en verkocht. De kranten
raken niet uitgeschreven over dit evene-
ment van het jaar.

Veel bekenden rekenen erop dat het
huwelijk niet lang zal standhouden. Toch
blijft het koppel 22 jaar getrouwd, tot aan
haar dood.

Veel van de jaren zestig brengt Sister
Rosetta door in Europa. In 1957 doet ze
haar eerste tour door Engeland met Chris
Barber en zijn band. Barber was een
Britse jazzmuzikant die heel wat zwarte
Amerikaanse muzikanten naar Europa
zou halen, onder wie Muddy Waters, Big
Bill Broonzy, Sonny Terry en Brownie
McGhee. Zo hielp hij sterk mee aan het
introduceren van de zwarte muziek die
uiteindelijk zou resulteren in The British
Invasion, het succesverhaal van Britse
bands in Amerika die de muziek van
hun zwarte helden zouden naspelen.
De Amerikanen ervaren Europa als een
warm bad. Ze kunnen terecht in elk
restaurant en hotel, spelen voor een
gemengd publiek en ondervinden veel
minder racisme dan in hun thuisland.

De grote waardering van met name
jongeren verbaast en inspireert hen.
Authenticiteit, echtheid, vinden deze vaak
goed opgeleide kids belangrijk. Gospels
klinken exotisch in de oren en bluesmu-
ziek ruw met een gevaarlijk randje. Sister
Rosetta viert triomfen als in haar beste
dagen en de pers bejubelt haar.

Zo is er een optreden in Grimsby
Central Hall in het Oost-Engelse Lincoln-
shire, een plek van Methodisten die
aanvankelijk nogal huiverig zijn voor
gospels begeleid door een elektrische
gitaar. In *Shout, sister, shout* herinnert de

aanwezige Les Triggs van de South Bank
Jazz Club zich: 'De overweldigende reactie
van het publiek en de roep om encores
was zo groot dat een volgende act nauwe-
lijks de kans had na haar het podium te
betreden... Harry Linnigan, de verant-
woordelijke predikant van het evene-
ment, die ook vooraf zijn bedenkingen
had gehad, was zo onder de indruk van
het optreden dat hij haar zijn favoriete
bijbel cadeau gaf.'

In de jaren zestig toert Rosetta in
heel wat combinaties door onder andere
Engeland, Scandinavië, Frankrijk en ook
Nederland. Ze verdient er bedragen die
de teruglopende inkomsten in eigen land
ruimschoots compenseren.

Haar laatste gefilmde optreden is in Dene-
marken, in 1970. De eens zo energieke en
levenslustige vrouw ziet er moe en ge-
knakt uit. Ze vertelt het publiek over het
verdriet dat ze ervaart nu haar moeder is
overleden. De enige persoon die haar haar
hele leven had gesteund en geholpen.
*'Two years ago my mother died and left me
alone'*, zegt ze met een snik in haar stem.
Ze is lichamelijk vrijwel op en lijdt onder
depressies.

Als ze geëmotioneerd de gospel *Precious
Lord zingt*, lijkt ze al afscheid van het leven
te nemen.

*Precious Lord, take my hand
Lead me on, let me sta-and
I am tired, I'm weak, I am worn
Through the storm, through the night
Lead me on to the li-ight
Take my ha-and, precious Lo-ord
Lead me home*

Vanaf dit moment gaat haar gezondheid
alsmaar verder achteruit. Als gevolg van

complicaties van verwaarloosde diabetes moet haar been worden geamputeerd. Na een aantal beroertes sterft de zangeres op 9 oktober 1973, een dag nadat er opnames waren gepland voor een nieuw album. Marie Knight zorgt ervoor dat ze op haar allerbest in haar kist ligt: haar, make-up, kleding is onberispelijk, zoals in de dagen dat ze samen toerden. Hoe beroemd en invloedrijk ze ook is geweest, het wordt geen grootse begrafenis. De kerk zit halfvol, de beroemdheden die haar de laatste eer bewijzen zijn niet erg talrijk. Echtgenoot Russell vindt het niet nodig een steen op haar graf te plaatsen. Fans zouden dat in 2009 alsnog doen. Het plan was haar met haar geliefde witte gitaar te begraven. Dat ging niet door. De roddel gaat dat Russell het instrument voor een rottige 250 dollar had verpatst aan een verzamelaar.

Zelfs ten tijde van haar dood lijkt de voorheen zo geliefde, fameuze, baanbrekende artiest al in de vergetelheid te zijn geraakt. De vraag is hoe dat kan? Waarom wordt ze niet in één adem genoemd met Elvis, Chuck Berry of Aretha Franklin en Mahalia Jackson?

Biograaf Gayle Wald: 'Er zijn altijd mensen gebleven die zich haar herinnerden, maar die schreven geen boeken of maakten films. Mahalia Jackson, bijvoorbeeld, was een klasse apart, ook internationaal. In de gospelwereld, en misschien wel in de hele muziekwereld, was Rosetta toch altijd een buitenbeentje. Iemand als Robert Johnson was tijdens zijn leven helemaal geen bekendheid, maar werd later groot door alle verhalen die over hem de ronde deden. Het is een lastige vraag. Ook al werd ze met name in Engeland ontvangen met veel warmte, het was nog altijd de belangstelling van een minderheid van het publiek. Het gaat ook om het hele beeld dat mensen hebben van blues en rock-'n-roll; dat is er een van stoere mannen met een gitaar. Het is de mythologie rond Elvis en de "ontdekking" van de rock-'n-roll. In dat plaatje past niet het idee van een zwarte vrouw met een elektrische gitaar die het allemaal al veel eerder deed. Daarbij komt dat ze haar repertoire door de jaren heen niet erg aanpaste. Tegen de tijd dat ze overleed klonk ze toch wel gedateerd, ook in gospel.'

Maar Sister Rosetta Tharpe is niet helemaal vergeten. Met zijn inauguratie in de Rock and Roll Hall of Fame in 1992 noemt Johnny Cash haar uitgebreid als een van zijn grote invloeden. Er is de biografie, en er werden twee musicals over haar gemaakt. Op de single *Break*

My Soul uit 2022 noemt Beyoncé haar. En ze komt voor in de biopic over Elvis. Zangeres Yola speelt haar in deze film en is niet zomaar een actrice en vertolkster, maar ook een bewonderaar. Op de site *The Conversation* zegt Yola over haar: 'Met pompende ritmes en heftige vervormingen vond deze zangeres-gitarist haar eigen manier van spelen uit die iedereen van B.B. King tot Bob Dylan en van Little Richard tot Elvis zelf beïnvloedde. De dankbaarheid voor wat deze zwarte vrouw deed komt niet in de buurt van wat het zou moeten zijn.'

MUZIEK

Up above my head there's music in the air, Down by the riverside (op YouTube elektrische versies), *I want a Tall Skinny Papa, Four or five times, Rock me, Precious Lord* – Sister Rosetta Tharpe

Break my soul (the queens remix) – Beyoncé, Madonna

LOCATIE

Begraafplaats, Northwood Cemetery, West Oak Lane, Philadelphia County, Pennsylvania

